

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/25/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412206167
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1412206167.5

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľov: X/ S. G., D.. XX.XX.XXXX, N. S. N., M..Y..C. XX, 2/ Autowilis, s.r.o., so sídlom v Tôni, č. 11/4, IČO: 44 546 131, obaja zast. JUDr. Andreou Duongovou, advokátkou v Bratislave, Šancová 70, proti odporcovi: Metrostav Slovakia, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 68, IČO: 47 144 190, zast. Tomášek & partners, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Rožňavská 2, IČO: 36 858 811, o určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnosti, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV v Bratislave zo dňa 27. októbra 2015 č.k. 8C/79/2012-201 takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania p o t v r d z u j e .
Navrhovateľom nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením zastavil konanie vo veci pre späťvzatie návrhu navrhovateľmi (§ 96 ods. 1,3 O.s.p.), navrhovateľovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 274,61 eura titulom trov právneho zastúpenia, navrhovateľovi 2/ uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 137,32 eura titulom trov právneho zastúpenia, všetko na označený účet právneho zástupcu odporcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.), súd prvého stupňa rozhodol v zmysle § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v spojení s § 151 ods. 4 O.s.p.. Navrhovatelia späťvzatím žaloby procesne zaviniť zastavenie konania, čím odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania, ktoré si odporca vyčíslil v trojdňovej lehote počítanej odo dňa doručenia príslušnej výzvy konajúcim súdom (§ 151 ods. 4 O.s.p.). Trovy konania odporcu spočívajú v trovách právneho zastúpenia, ktoré súd vyčíslil podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., za jeden úkon právnej služby priznal 58,69 eura (r. 2012), 60,07 eura (r. 2013), 61,84 eura (r. 2014), resp. 64,53 eura (r. 2015). K aplikácii ust. § 11 ods. 1 vyhlášky pri určení základu tarifnej odmeny právneho zástupcu odporcu súd pristúpil z dôvodu, že predmet konania tak, ako je vymedzený v petitómej časti žalobného návrhu, predstavuje vo svojej podstate určenie, či tu právo je, alebo nie je. Takto vymedzený predmet konania predstavuje v zmysle ustálenej súdnej praxe skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi, vo svojich dôsledkoch spôsobujúcu o.i. to, že pre určenie základu tarifnej odmeny nemožno v takomto prípade aplikovať ust. § 10 cit. vyhlášky.

Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 MOBdo 1/2011 zo dňa 02.01.2012, z ktorého pre účely odôvodnenia tohto rozhodnutia citoval: „...Nemožno nevziať do úvahy, že predmetom konania o určenie, že záložné právo k nehnuteľnosti nevzniklo, je posúdenie, či preskúmaný úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. Pri výpočte trov právneho zastúpenia treba v konkrétnom prípade vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ...Výpočet trov právneho zastúpenia pozostávajúcich z odmeny advokáta a náhrad jeho hotových výdavkov sa od 1. januára 2005 spravuje vyhláškou č. 655/2004 Z.z., ktorá sama však otázku možnosti určenia hodnoty sporu v prípade konania o určenie či záložné právo vzniklo resp. nevzniklo na rozdiel od predchádzajúcej úpravy nerieši. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002

Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie služieb túto otázku výslovne upravovala vo svojom ust. § 13 ods. 7, podľa ktorého vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, vo veciach určenia, či tu právny vzťah, alebo právo je, alebo nie je, pri preskúvaní rozhodnutí iných orgánov, ak je ich predmetom vec, právo, alebo plnenie oceníteľné peniazmi, patrí základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa odseku 1 z hodnoty veci, práva alebo výšky tohto plnenia. Ustanovenie § 13 ods. 7 vyhlášky č. 163/2002 Z.z. však nemožno aplikovať na výpočet odmeny advokáta podľa vyhl. 655/2004 Z.z., platnej a účinnej v čase od 1. januára 2005.“

Konajúci prvostupňový súd sa s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v citovanom uznesení stotožnil a nemal dôvod (v rámci požiadavky kladenej na predvídateľnosť súdnych rozhodnutí v skutkovo obdobných prípadoch) sa od vysloveného názoru odkláňať.

Na zdôraznenie správnosti záveru o aplikácii ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. na prejednávajúcu vec poukázal konajúci súd ďalej na skutočnosť, že navrhovatelia boli v predmetnej veci vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku podľa položky 1b) sadzovníka zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, t.j. z neoceníteľného predmetu konania. Rešpektujúc zásadu jednoty základu pre výpočet všetkých trov súdneho konania (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR 2MCdo 18/2008, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. US 534/2011), tak bolo v prejednávanej veci nevyhnutné vychádzať z predmetu sporu ako neoceníteľného predmetu konania, aj pri určení základu tarifnej hodnoty sporu pre účely výpočtu trov právneho zastúpenia.

Záverom súd prvého stupňa podotkol, že stotožnenie hodnoty sporu s hodnotou zálohu, na ktorý sa viaže záložné právo, určenie neexistencie ktorého je predmetom konania, tak, ako to odporca prezentoval v rámci vyčíslenia trov právneho zastúpenia, nepovažoval za správne. Konajúci súd bol naopak toho názoru, že nemožno stotožniť hodnotu zálohu (ako veci) s hodnotou záložného práva, a to ani napriek ich vzájomnej spojitosti. Hodnota záložného práva (vyjadrená v peniazoch) predstavuje podľa názoru konajúceho súdu cenu, za ktorú záložný veriteľ v rámci realizácie výkonu záložného práva záloh reálne speňaží, pričom táto cena nemusí byť (a vo väčšine prípadov ani nie je) totožná s objektívne ustálenou hodnotou zálohu. Ak by teda konajúci súd aj pripustil záver o oceníteľnosti predmetu prebiehajúceho konania, nemohla by byť základom pre výpočet tejto hodnoty a v nadväznosti na to ani pre výpočet tarifnej odmeny advokáta, cena zálohu prezentovaná odporcom, navyše odporcom ničím nepodložená. Odmena bola teda v plnej výške priznaná za štyri úkony (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, písomné podanie na súd - vyjadrenie k žalobnému návrhu, písomné podanie na súd - návrh na zmenu účastníka konania na strane odporcu a písomné podanie na súd - odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV č.k. 8C/79/2012-167), v sume 246,90 eura. Vo výške 1/4 /§ 13a ods. 4 veta druhá vyhlášky/ bola odmena priznaná za 2 úkony právnej služby /účasť na pojednávaní konaných dňa 13.03.2013 a 29.04.2014/, spolu 30,47 eura. V rámci trov právneho zastúpenia súd priznal tiež za jednotlivé úkony režijný paušál /§ 15 ods. 1 vyhlášky/: 1 x 7,63 eura za úkon v r. 2012, 1 x 7,81 eura za úkon v r. 2013, 3 x 8,04 eura za úkony v r. 2014 a 1 x 8,39 eura za úkon v r. 2015, spolu 47,95 eura. Celková náhrada trov právneho zastúpenia odporcu tak predstavuje sumu 343,32 eura po započítaní DPH vo výške 20% na trovy právneho zastúpenia sumu 411,98 eura /§ 18 ods. 3 vyhlášky/.

Súd zaviazal navrhovateľov na zaplatenie trov konania odporcovi podľa pomeru ich účasti na veci a na konaní. Po čiastočnom späťvzátí žalobného návrhu v časti týkajúcej sa určenia neexistencie záložného práva k parkovaciemu státiu P1-003 vo vlastníctve navrhovateľa 2/ (do tohto okamihu odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli), ostalo predmetom konania určenie neexistencie záložného práva k parkovacím státiam P1-099 a P1-103 vo vlastníctve navrhovateľa 1/ a P1-071 vo vlastníctve navrhovateľa 2/. Pomer účasti navrhovateľov na veci a konaní tak možno vyjadriť pomerom 2:1. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie odporca tvrdiac, že konajúci súd prvého stupňa absolútne nesprávne určil základ tarifnej odmeny, nerešpektujúc zákonnú úpravu, Ústavu Slovenskej republiky ani závery Ústavného súdu SR prezentované v náleze č. I ÚS 119/2012 - 24 zo 16. mája 2012, publikovaného v zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. R 26/2012. Podľa odvolateľa je nepochybné, že v konaní o určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnosti je potrebné určiť výšku základu pre tarifnú hodnotu zo sumy ocenenia práva, ktoré je predmetom daného súdneho sporu, v danom prípade z hodnoty pohľadávky, ktorá je predmetom zabezpečenia záložným právom, nakoľko toto právo je oceníteľné peniazmi. Súčasne poukázal na to, že nie je možné akceptovať závery o jednotnosti vyrubovania súdneho poplatku a určovania výšky náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré spolu vôbec nesúvisia, kde sa právna úprava súdnych poplatkov a náhrady trov právneho zastúpenia rozišla a nie je vecný dôvod tvrdiť, že tieto úpravy majú spoločný základ. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol odporca, aby odvolací súd prvostupňové uznesenie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, alebo napadnutú časť uznesenia zmenil a odporcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Navrhovatelia sa k odvolaniu odporcu písomne nevyjadрили.

Odvolaací súd vec prejednal podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolanie odporcu dôvodné nie je.

K namietanému výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby odvolaací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 9 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z.z.“) základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

V prejednávannej veci, predmetom ktorej bolo určenie neexistencie záložného práva k nehnuteľnosti, súd prvého stupňa v súlade s citovanými ustanoveniami vyhl. č. 655/2004 Z.z. dospel k záveru, že hodnota veci je v danom prípade neoceniteľná v peniazoch a základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a) uvedenej vyhlášky. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že predmetom konania je určenie, či tu právo je, alebo nie je, takto vymedzený predmet konania predstavuje v zmysle ustálenej súdnej praxe skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi, vo svojich dôsledkoch spôsobujúcu o.i. to, že pre určenie základu tarifnej odmeny nemožno v takomto prípade aplikovať ust. § 10 cit. vyhlášky. Poukázal pritom na odchylnú právnu úpravu vo vyhl. č. 163/2002 Z.z. pre spory o určenie existencie či neexistencie práva a základ pre výpočet súdneho poplatku.

Neoceniteľnosť hodnoty veci v danom prípade súd prvého stupňa správne vyvodil jednak zo zmeny právnej úpravy vo vyhl. č. 655/2004 Z.z., ktorá nahradila právnu úpravu vyhl. č. 163/2002 Z.z. a rovnako zo skutočnosti, že v spore o určenie neexistencie práva je úlohou súdu preskúmanie, či tu právo je alebo nie, a nie rozhodovanie o konkrétnom práve alebo povinnosti, ktoré z neho vyplývajú. Tak Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo veciach náhrady trov konania v prípade určovacích žalôb na určenie neplatnosti právneho úkonu resp. určenie existencie či neexistencie práva viackrát rozhodli, že náhrada trov konania v časti odmeny advokáta za zastupovanie veci v režime vyhl. č. 655/2004 Z.z. sa určuje podľa § 11 ods. 1 (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 29. 07. 2010, sp. zn. 2 M Cdo 8/2009, uznesenie zo dňa 15. 11. 2012 sp. zn. 7 M Cdo 10/2012 a iné). Na druhej strane v sporoch o určenie vlastníckeho práva sa zhodli na oceniteľnosti hodnoty veci, a to vzhľadom na rozdielny charakter sporu, v ktorom sa vo veciach určenia vlastníckeho práva rozhoduje o vlastníckom práve ku konkrétnej veci (sp. zn. 5M Cdo 17/2010, 5 Cdo 94/2011, 3 Cdo 187/2011 a iné). Rovnako tak rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález zo dňa 16. 05. 2012, sp. zn. I. ÚS 119/2012), na ktoré poukázal odporca vo svojom odvolaní, sa vzťahuje na konanie o určenie vlastníckeho práva, ktoré vzhľadom na vyššie uvedené rozdiely v predmete sporu, nemožno pripodobňovať sporu o určenie neplatnosti právneho úkonu či určenie existencie alebo neexistencie práva, kde sa pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta vychádza z ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. (pre bližšie porovnanie viď uznesenie NS SR zo dňa 29. 7. 2010, sp. zn. 2 M Cdo 8/2009).

Odvolaací súd má tiež za to, že súd prvého stupňa v tomto smere svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodnil a presvedčivosť jeho odôvodnenia umocňuje i odkaz na ustálenú súdnu prax s uvedením konkrétnych súdnych rozhodnutí.

Za neprípustné pri skúmaní toho, či je predmet konania oceniteľný peniazmi alebo nie, však odvolaací súd považuje odvolávanie sa súdu prvého stupňa na výklad konformný s poplatkovým zákonom. V tomto smere sa odvolaací súd musí prikloniť k argumentácii odporcu, nakoľko analógia so zákonom o súdnych poplatkoch pri zodpovedaní tejto otázky neprichádza do úvahy, a to predovšetkým z dôvodu rozdielnosti

pováh a oblastí týchto právnych predpisov (kým zákon o súdnych poplatkoch je verejnoprávnym predpisom, vyhláška o odmenách advokátov patrí k predpisom súkromného práva), ako aj z absencie základného predpokladu pre možnosť použitia analógie, a to nedostatku právnej úpravy (medzera v právnej úprave). Navyiac vo verejnom práve je možnosť analógie ojedinelá a vyskytuje sa len tam, kde ju právo výslovne predpokladá. V odvetviach správneho a finančného práva ju nie je možné použiť vôbec.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešným navrhovateľom, ktorí náhradu trov odvolacieho konania neuplatnili, a ani im v súvislosti s podaným odvolaním žiadne trovy nevznikli, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.